

Հովհաննես Թումանյան

Երբ գիշերային...

Երբ գիշերային
Մութ հորիզոնից
Արև կամ լուսին
Երևում են ինձ,

Իմ տխուր հոգում
Ծագում է ոսկի
Ճաճանչը հուսո
Հարատև կյանքի,
Եվ մտածում եմ.

Աշխարհը դեռ կա,
Դեռ օր կըրտեսնեն...
Եվ նշանն ահա:
Հրճվում է հոգիս,
Երգում եմ զվարթ,

Եվ ժպտում են ինձ
Թե՛ աստված, թե՛ մարդ:

Աստժո տաճարում
Մոնը սեղանից
Խնկաբույր ծխում,

Վառվում է հանգիստ.
Իմ մոայլ հոգում
Առաքինության,
Ճշմարիտ կյանքի
Հավիտենական

Լույսը ցոլանում,
Վառվում է նույնպես.
Սրտով մեղմանում,
Աղոթում եմ ես:

Կուսի աչքերին

Նայում եմ ազահ.
Թնդում է հոգիս,
Դողում ականա,
Եվ կենդանության
Ախտերը եռուն,

Ախորժ այրվում եմ
Իմ երակներում.
Միրտս անհանգիստ
Պայթում է կարծես,
Ջգում եմ ցավ, վիշտ...

Եվ տանջվում եմ ես.
Բայց այն տանջանքը
Քաղցր է ինձ համար,

Քան երկար կյանքը,
Աղոթք փրկարար:

1892